ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ GERHARD REISCHL ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1981 [1]

Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,

Ἡ προσφεύγουσα στήν παρούσα ὑπόθεση, Colette Novi, ὑπάλληλος 6αθμοῦ Β 2, εἶναι στήν ὑπηρεσία τῆς Ἐπιτροπῆς ἀπό τό 1965.

Ἀπό τίς ἀρχές Ἀπριλίου 1972 μέχρι τέλους Μαρτίου 1975, τῆς ἐχορηγήθη ἄδεια γιά προσωπικούς λόγους, μέ δύο παρατάσεις, γιά νά δυνηθεῖ νά ἐργασθεῖ ὡς διοικητικός καί οἰκονομικός ὑπάλληλος στήν ὑπηρεσία τοῦ ἐκπροσώπου-ἐλεγκτοῦ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Ταμείου Ἀναπτύξεως στήν Yaoundé (Καμερούν). Ἡ ἐν λόγω δραστηριότητα ἐβασίζετο σέ σύμβαση τῆς 10ης Μαρτίου 1972, πού συνήφθη μέ τήν Εὐρωπαϊκή Ἕνωση Συνεργασίας. Ἡ Ἕνωση αὐτή, συσταθείσα κατά τό 6ελγικό δίκαιο, ἐδημιουργήθη μέ μοναδικό σκοπό νά θέσει στήν διάθεση τῆς Ἐπιτροπῆς τό ἀναγκαῖο προσωπικό γιά τήν διαχείριση τῶν προγραμμάτων τοῦ Ταμείου Ἀναπτύξεως.

Μετά τήν λήξη τῆς ἀδείας της, ἡ προσφεύγουσα ἐπανῆλθε, μέ ἀπόφαση τῆς 6ης Ἰουνίου 1975, στήν Γενική Διεύθυνση «Ἀνάπτυξη καί Συνεργασία» τῆς Ἐπιτροπῆς καί ἐν συνεχεία, μέ ἄλλη ἀπόφαση τῆς ἴδιας ἡμερομηνίας, ἀπεσπάσθη ἐκ νέου, χάριν τοῦ συμφέροντος τῆς ὑπηρεσίας, στόν προηγούμενο ἐργοδότη της, τόν ἐκπρόσωπο - ἐλεγκτή στό Καμερούν. Ἡ ἐν λόγω ἀπόφαση ἀναφέρει ρητῶς ὅτι οἱ ἀποδοχές τῆς Novi καί ὅλες οἱ πρόσθετες δαπάνες πού συνεπάγεται ἡ ἀπόσπαση δέν 6αρύνουν τήν Ἐπιτροπή. Ἡ ἀπόφαση τῆς 26ης Ἰανουαρίου 1977, μέ τήν ὁποία παρετάθη ἡ ἀπόσπαση, περιέχει ἀνάλογη διάταξη, στό μέτρο πού ρητῶς ἀναφέρεται ὅτι οἱ ἀποδοχές τῆς Novi, καθώς καί ὅλες οἱ πρόσθετες δαπάνες πού συνεπάγεται ἡ ἀπόσπαση, ἀναλαμβάνονται ἀπό τό Εὐρωπαϊκό Ταμεῖο Ἀναπτύξεως.

Τέλος, μέ ἀπόφαση τῆς 12ης Μαΐου 1978, ἡ Ἐπιτροπή ἀκύρωσε ὅλες τίς προηγούμενες ἀποφάσεις περί χορηγήσεως ἀδείας, καθώς καί τήν ἀπόφαση περί ἐπανεντάξεως, ἀπεφάσισε δέ συγχρόνως νά ἀποσπάσει τήν Novi, πρός τό συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας, ὑπό τήν ἰδιότητα διοικητικοῦ καί οἰκονομικοῦ ὑπαλλήλου στόν ἐκπρόσωπο-ἐλεγκτή τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Ταμείου Ἀναπτύξεως, ἀναδρομικῶς, γιά τήν περίοδο ἀπό 1ης Ἀπριλίου 1972 ἕως 30 Ἀπριλίου 1975, οἱ δέ οἰκονομικές ἐπιβαρύνσεις σχετικά μέ τήν ἐν λόγω περίοδο ἔπρεπε ἐπίσης νά ἀναληφθοῦν ἀπό τό Ταμεῖο Ἀναπτύξεως.

Μετά τήν λήξη τῆς ἀποσπάσεώς της, τήν 31η Ὀκτωβρίου 1979, ἡ Novi, μέ ἐπιστολή τῆς 24ης Ἰανουαρίου 1980, ἐζήτησε ἀπό τήν Ἐπιτροπή, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 38 παράγραφος 5 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, κατά τό ὁποῖο ὁ ἀπεσπασμένος πρός τό συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας ὑπάλληλος «... ἔχει δικαίωμα ... ἀποδόσεως τοῦ συνόλου τῶν προσθέτων δαπανῶν πού συνεπάγεται ἡ ἀπόσπασή του», τήν καταβολή συνολικῶς ποσοῦ 220 205 BFR. Οἱ δαπάνες αὐτές μεταφορᾶς τῶν ἐπίπλων της σέ ἀποθήκη φυλάξεως ἐπίπλων καί ἡ ἐπαναμεταφορά ὠφείλοντο στό γεγονός ὅτι ἡ προσφεύγουσα εἶχε, πρίν ἀπό τήν ἀναχώρησή της γιά τό Καμερούν, ἐγκαταλείψει τήν κατοικία της στίς Βρυξέλλες πού ἦταν μέχρι τότε ὁ τόπος ὑπηρεσίας της.

Μέ ἐπιστολή τῆς 1ης Ἀπριλίου 1980, ἡ Ἐπιτροπή ἀπέρριψε τό ἐν λόγω αἴτημα γιά τό λόγο ὅτι, μεταξύ ἄλλων, ἀφ' ἑνός μέν δέν εἶχε χορηγηθεῖ ἄδεια γιά τήν μεταφορά,

1 — Μετάφραση ἀπό τά γερμανικά.

άφ' ἑτέρου δέ, τά ἔξοδα, τά ὁποῖα ἄλλωστε ἐκαλύπτοντο, κατά μέγα μέρος, ἀπό τήν ἀποζημίωση ἐπανεγκαταστάσεως ἐξ 182 421 BFR εἶχαν προκληθεῖ ἀπό πρωτοβουλία τῆς προσφευγούσης. Ἐπειδή ἀπερρίφθη καί νέα αἴτηση μέ ἐπιστολή τῆς 14ης Μαΐου 1980, ἡ προσφεύγουσα ἤσκησε, τήν 8η Αὐγούστου 1980, ἔνσταση κατά τό ἄρθρο 90 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

Ἐπειδή ἡ ἐν λόγω ἔνσταση ἔμεινε χωρίς ἀπάντηση, ἡ Novi ἤσκησε, τήν 11η Μαρτίου 1981, προσφυγή μέ τήν ὁποία ζητεῖ νά ὑποχρεωθεῖ ἡ Ἐπιτροπή νά τῆς καταβάλει τό ποσό τῶν 220 205 BFR, πλέον νομίμων τόκων καί δικαστικῶν ἐξόδων.

Οἱ παρατηρήσεις μου γιά τήν ὑπό κρίση προσφυγή εἶναι οἱ ἑξῆς:

1. Κατά τήν διάρκεια τῆς γραπτῆς διαδικασίας, ἡ Ἐπιτροπή ἐπεκαλέσθη τό ἀπαράδεκτο τῆς προσφυγῆς, δεδομένου ὅτι, κατά τήν γνώμη της, οἱ ἀποφάσεις τῆς 6ης Ἰουνίου 1975 καί τῆς 12ης Μαΐου 1978 ἔπρεπε νά θεωρηθοῦν ὡς βλαπτικές πράξεις πού, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἔπρεπε νά εἶχαν ἀποτελέσει ἀντικείμενο διοικητικῆς ἐντάσεως ἐντός τῶν τασσομένων προθεσμιῶν. Οἱ ἀποφάσεις αὐτές ἀνέφεραν πράγματι σαφῶς ὅτι ὅλες οἱ πρόσθετες δαπάνες βαρύνουν ὄχι τήν Ἐπιτροπή, ἀλλά τήν Εὐρωπαϊκή Ἕνωση Συνεργασίας.

Ἀντιθέτως, κατά τήν ἄποψη τῆς προσφευγούσης, οἱ διατάξεις αὐτές δέν εἶχαν, οὔτε ὡς σκοπό οὔτε ὡς ἀποτέλεσμα, παρέκκλιση ἀπό τά δικαιώματα πού τῆς ἐγγυᾶται τό ἄρθρο 38 παράγραφος δ τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καί θά ἔπρεπε νά θεωρηθοῦν ἁπλῶς ὡς κατανομή τῶν δαπανῶν μεταξύ τῆς Ἐπιτροπῆς καί τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως Συνεργασίας.

Πάντως, κατά τήν προφορική διαδικασία, ἡ Ἐπιτροπή δέν ἐπανῆλθε πλέον στήν τυπική ἐπίκρισή της, προφανῶς δέ δέν ἐπέμεινε, καί εὐλόγως νομίζω, στήν ἔνστασή της περί ἀπαραδέκτου τῆς προσφυγῆς. Δυνάμει τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, κάθε πρόσωπο πού ἀναφέρεται στόν ἐν λόγω κανονισμό δύναται νά προσφύγει στήν ἀρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή μέ αἴτηση μέ τήν ὁποία αὐτή καλεῖται νά λάβει ἔναντι τοῦ ὑπαλλήλου μία ἀπόφαση. Ἡ ρητή ἤ σιωπηρά ἀπόρριψή της παρέχει τήν δυνατότητα ὑποβολῆς ἐνστάσεως κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Ὅταν, ὅπως στήν παρούσα ὑπόθεση, ὁ προσφεύγων ὑποβάλει αἴτηση κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καί τήν ἀπορρίψει ρητῶς ἡ ἀρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή, ἀπομένει νά ἐξετασθεῖ, ἐπί τῆς οὐσίας, ἄν ἡ ἀπόρριψη αὐτή ἦταν δικαιολογημένη ἤ ὄχι. Δεδομένου ὅτι τόσο ἡ ἔνσταση ὅσο καί ἡ προσφυγή ἠσκήθησαν ἐντός τῶν τασσομένων προθεσμιῶν ἀπό τόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καί δέν ὑπάρχουν ἄλλες ἐνστάσεις πού νά κωλύουν τήν ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας, ἡ προσφυγή πρέπει νά θεωρηθεῖ ὡς παραδεκτή.

2. Πρός ὑποστήριξη τῆς προσφυγῆς της, ἡ προσφεύγουσα ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ φύλαξη σέ ἀποθήκη φυλάξεως ἐπίπλων στίς Βρυξέλλες ἦταν «λογική συνέπεια» τῆς ἀποσπάσεώς της στήν Yaounde. Μετά τήν μετακόμισή της, κανένας λόγος δέν δικαιολογοῦσε τήν διατήρηση τῆς κατοικίας της στόν τόπο τῆς ὑπηρεσίας της, κατά μείζονα δέ λόγο ὅταν παρέμενε ἰδιοκτήτρια κατοικίας στόν τόπο καταγωγῆς της, στήν νότιο Γαλλία, τήν ὁποία θεωροῦσε ἐπίσης ὡς κέντρο τῶν συμφερόντων της. Ἐπειδή δέν τῆς ἐπετράπη νά μεταφέρει τά ἔπιπλά της στό Καμερούν, δέν τῆς ἀπέμεινε παρά ἡ δυνατότητα νά τά παραδώσει πρός φύλαξη σέ ἀποθήκη φυλάξεως ἐπίπλων. Ἑπομένως, θά πρέπει νά θεωρηθεῖ ἡ δαπάνη τῆς ἐν λόγω φυλάξεως ὡς πρόσθετη δαπάνη, πού συνεπάγεται ἡ ἀπόσπαση καί πρέπει νά τῆς ἀποδοθεῖ κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 38 παράγραφος δ τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

Ἡ Ἐπιτροπή ἀντιθέτως ὑποστηρίζει ὅτι οἱ δαπάνες αὐτές δέν δύνανται νά θεωρηθοῦν οὔτε ὡς συνέπεια τῆς ἀποσπάσεως οὔτε ὡς πρόσθετη δαπάνη κατά τήν ἔννοια τῆς ἐν λόγω διατάξεως. Σέ περίπτωση πού ἡ ἄποψη αὐτή δέν ἐγίνετο δεκτή, θά ἔπρεπε, ἐν πάση περιπτώσει, νά θεωρηθεῖ ὅτι οἱ δαπάνες αὐτές ἀπεδόθησαν μέσω τοῦ ἐπιδόματος ὑπερποντίου ὑπηρεσίας καί τοῦ ἐπιδόματος ἐκπατρισμοῦ πού κατεβλήθησαν στήν προσφεύγουσα, καθώς καί μέ τήν πληρωμή τῆς ἀποζημιώσεως ἐγκαταστάσεως καί ἐπανεγκαταστάσεως, συνολικοῦ ποσοῦ 266 307 BFR.

Κατά τήν γνώμη μου καί γιά νά προδικάσω τό ἀποτέλεσμα, θά πρέπει νά γίνει δεκτός ὁ κύριος ἰσχυρισμός τῆς Ἐπιτροπῆς. Χωρίς νά εἶναι ἀνάγκη νά ὑπεισέλθω στίς λεπτομέρειες τοῦ θέματος ἄν ἡ προσφεύγουσα ἔχει, ἐν ὄψει τῶν προαναφερθέντων ὅρων τῆς συμβάσεώς της, ἀξίωση ἐκ τοῦ ἄρθρου 38 κατά τῆς Ἐπιτροπῆς, ἀπό τούς ὅρους τῆς ἐν λόγω διατάξεως προκύπτει πράγματι σαφῶς ὅτι μόνον οἱ *πρόσθετες δαπάνες πού συνεπάγεται* ἡ ἀπόσπαση τοῦ ὑπαλλήλου εἶναι ἀποδοτέες.

Δέν δύναται ὅμως νά τεθεῖ θέμα προσθέτων δαπανῶν, παρά μόνον ὅταν οἱ ἐν λόγω δαπάνες δέν ἐβάρυναν τόν ὑπάλληλο πρό τῆς ἀποσπάσεώς του. Συνεπῶς, μόνο μία ἀντικειμενική σύγκριση τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ προσφεύγοντος, πρίν ἀπό τήν ἀπόσπασή του, μέ τήν κατάστασή του κατά τήν διάρκεια τῆς ἀποσπάσεώς του ἐπιτρέπει νά διαπιστωθεῖ ἄν πληροῦται ὁ ἐν λόγω ὅρος. Σχετικά μέ αὐτό, δέν πρόκειται, πάντως, ὅπως ὑπεγράμμισε ὀρθῶς ἡ προσφεύγουσα, γιά ἀνάμιξη σ' ἕνα γενικό σύνολο τῶν διαφόρων στοιχείων ἀπό τά ὁποῖα συντίθεται ἡ συνολική ἀμοιβή καί γιά σύγκριση μετά τοῦ ὑπολοίπου· μόνο τά στοιχεῖα τῆς ἀμοιβῆς δύνανται ὅμως ἐγκύρως νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψη, γιά μία σύγκριση, τά ὁποῖα εἶναι ἐξ ἴσου συγκρίσιμα καθ' ὅσον ἀφορᾶ τήν σκοπιμότητά τους.

Μιά τέτοια σύγκριση ἀποδεικνύει ὅτι τά δικαιώματα πού χορηγοῦνται ἀπό τόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως συμπίπτουν μέ τά συμβατικά δικαιώματα τῆς προσφευγούσης ἔναντι τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως Συνεργασίας, ὅσον ἀφορᾶ τόν ἐθνικό μισθό, τό ἐπίδομα ἀρχηγοῦ οἰκογενείας καί τό ἐπίδομα συντηρουμένων τέκνων. Ἐπί πλέον, ἡ σύμβαση τῆς προσφευγούσης τῆς παρεῖχε δικαίωμα, ἔναντι τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως Συνεργασίας, ἐπιδόματος ὑπερποντίου ὑπηρεσίας, ἐπιδόματος ἐκπατρισμοῦ καταβαλλομένου στό τοπικό νόμισμα, καθώς καί δωρεάν διαθέσεως ἐπιπλωμένης κατοικίας, ἀκόμη δέ καί καλύψεως τῶν ἐξόδων ἠλεκτρικοῦ ρεύματος.

Ὁ κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἀντιθέτως, δέν προβλέπει καμμία ἰδιαίτερη ἀποζημίωση γιά τά ἔξοδα κατοικίας, στά ὁποῖα ἀναγκαστικά ὑποβάλλεται ὁ ὑπάλληλος στόν τόπο ὑπηρεσίας του κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ κανονισμοῦ. Ὡς ἐκ τούτου, ἄν ἡ προσφεύγουσα ἐγκατέλειψε τήν κατοικία της στίς Βρυξέλλες, βασιζομένη σέ μία ἀπολύτως εὔλογη δικαιολογία ἀπό οἰκονομικῆς ἀπόψεως, γιά νά παραδώσει πρός φύλαξη μέ τό *ἐλάχιστο τῶν ἐξόδων* σέ ἀποθήκη φυλάξεως ἐπίπλων τά ἔπιπλα πού δέν ἠδυνήθη νά μεταφέρει στό Καμερούν, δέν δύναται νά γίνει δεκτό ὅτι ὑπέστη *πρόσθετες* δαπάνες ὅσον ἀφορᾶ τά ἔξοδα κατοικίας. Σχετικά, πρέπει νά ληφθεῖ ἰδιαιτέρως ὑπ' ὄψη τό γεγονός ὅτι κατά τόν ἴδιο χρόνο τῆς εἶχε διατεθεῖ δωρεάν ἐπιπλωμένη κατοικία στόν νέο τόπο ὑπηρεσίας της. Ἡ ἐγκατάλειψη τῆς κατοικίας της, ἐπομένως, τῆς ἀπέφερε τελικά οἰκονομικό ὄφελος ἴσο μέ τήν διαφορά μεταξύ τοῦ ἐνοικίου τῆς κατοικίας της καί τῶν δαπανῶν φυλάξεως ἐπίπλων. Ἄλλωστε, σκοπός τῆς ἐν λόγω διατάξεως, ὅπως ἐμφαίνεται ἤδη ἀπό τήν διατύπωσή της, δέν εἶναι νά θέσει τόν ἀπεσπασμένο ὑπάλληλο σέ οἰκονομικά πλεονεκτικότερη

θέση ἀπό ἐκείνη στήν ὁποία εὑρίσκετο στήν προηγουμένη του ὑπηρεσία. Ἀποβλέπει μόνο στό νά ἐμποδίσει τήν ἀπόσπαση νά συνεπιφέρει οἰκονομικά μειονεκτήματα.

Τέλος, τό ἀναφερθέν ὄφελος δέν καθίσταται κενό περιεχομένου, ὅπως νομίζει ἡ προσφεύγουσα, ἀπό τήν κατάργηση τοῦ ἐπιδόματος ἐκπατρισμοῦ. Πέραν τοῦ γεγονότος ὅτι δέν ἀπεδείχθη πλήρως κατά τήν προφορική διαδικασία ἄν ἡ προσφεύγουσα, ἡ ὁποία ἔχει γαλλική ἰθαγένεια, ἐτύγχανε τέτοιου ἐπιδόματος μέχρι τῆς ἀποσπάσεώς της, ἀπομένει ἁπλῶς νά σημειωθεῖ σχετικά ὅτι, ὅπως τό Δικαστήριο ὑπεγράμμισε στίς ὑποθέσεις 21/74 (ἀπόφαση τῆς 20ῆς Φεβρουαρίου 1975 — Jeanne Airola κατά Ἐπιτροπῆς, Slg. 1975, σ. 221) καί 149/79 (ἀπόφαση τῆς 16ης Ὀκτωβρίου 1980 — René Hochstrass κατά Δικαστηρίου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, Slg. 1980, σ. 3005), τό ἐπίδομα ἐκπατρισμοῦ προορίζεται νά ἀντισταθμίζει τίς ἰδιαίτερες δαπάνες καί μειονεκτήματα πού ἀπορρέουν ἀπό τήν ἀνάληψη ὑπηρεσίας στίς Κοινότητες σέ περίπτωση πού ὁ ἐνδιαφερόμενος ὑπάλληλος, ὁ ὁποῖος δέν ἔχει τήν ἰθαγένεια τῆς χώρας τοῦ τόπου ὑπηρεσίας του, ὑποχρεοῦται ἐξ αὐτοῦ τοῦ γεγονότος νά ἀλλάξει διαμονή. Ἀπό τόν σκοπό ὅμως αὐτό τοῦ ἐπιδόματος ἐκπατρισμοῦ, τό ὁποῖο δέν πρέπει νά συγχέεται μέ τό ἐπίδομα κατοικίας, προκύπτει ὅτι ἡ χορήγηση τοῦ ἐν λόγω ἐπιδόματος δέν ἐδικαιολογεῖτο μετά τήν ἐγκατάλειψη ἀπό τήν προσφεύγουσα τῆς κατοικίας της στόν τόπο ὑπηρεσίας της καί μετά τήν κάλυψη τῶν ἰδιαιτέρων δαπανῶν, ἰδίως γιά τήν ὑπερπόντια ὑπηρεσία, ἀπό σειρά ἄλλων εἰδικῶν ἐπιδομάτων, τό ποσό τῶν ὁποίων ἦταν ὁπωσδήποτε μεγαλύτερο ἀπό τό ποσό τοῦ ἐπιδόματος ἐκπατρισμοῦ.

Ἀπό τά προεκτεθέντα ἐξ ἄλλου προκύπτει, γιά νά ἀναφέρω ἕνα πρόσθετο ἐπιχείρημα κατά τοῦ βασίμου τοῦ ἐπικαλουμένου δικαιώματος, ὅτι οἱ δαπάνες φυλάξεως ἐπίπλων δέν προῆλθαν ἀπό τήν ἀπόσπαση, ἀλλά ἐγεννήθησαν ἁπλῶς ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἀποσπάσεως. Ἑπομένως, σκοπός καί ἔννοια τῆς διατάξεως δέν δύναται νά εἶναι ἡ ἀποκατάσταση τοῦ συνόλου τῶν δαπανῶν πού παρουσιάζουν ὁποιαδήποτε σχέση μέ τήν ἀπόσπαση· ἀντιθέτως, προκειμένου νά τεθεῖ ἕνα ὅριο στό πεδίο ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως, πρέπει νά ὑπάρχει ἕνας ὅρος ὥστε οἱ δαπάνες νά ἀποτελοῦν, *ἐν ὄψει τοῦ συμφέροντος τῆς ὑπηρεσίας, ἀναγκαία συνέπεια τῆς ἀποσπάσεως*. Ὁ ὅρος ὅμως αὐτός δέν πληροῦται μέ τά ἔξοδα πού ἔγιναν, μέ μοναδικό σκοπό νά ἐπιτρέψουν στήν προσφεύγουσα νά πραγματοποιήσει μεγαλύτερες οἰκονομίες.

3. Ἑπομένως, δύναμαι νά προτείνω ὅπως τό Δικαστήριο ἀπορρίψει τήν προσφυγή ὡς ἀβάσιμη καί ἀποφανθεῖ γιά τά δικαστικά ἔξοδα κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 70 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας.